

Giới thiệu Khi Mùa Xuân Đến

Truyện Khi Mùa Xuân Đến, chuyện nói về một cô gái tuổi còn trẻ mà đã thừa nhận một chức vụ không hề nhỏ của gia tộc, trong mấy năm đó cô chỉ biết có công việc và công việc chưa hề nghĩ gì và làm gì cho bản thân.

Ngày hôm nay cô sẽ tạm ngưng tất cả công việc, để tự thưởng cho mình có được nhưng ngày nghỉ không cần âu lo buồn phiền, cô sẽ cảm nhận được bầu không khí trong lành và nhẹ nhàng không còn sự áp lực công việc đang đè nén lên cô bấy lâu nay.

Trong chuyến đi đó cô đã gặp được một người đàn ông, anh ta đi cùng chuyến bay với cô và hai người trò chuyện có vẻ rất ưng ý và hợp nhau, có lẽ đó chính là định mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Mùa Xuân Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sao vậy, không đúng lúc?

Khi "đại gia giới vận tải" gặp "đại gia giới game giải trí", cả hai bên không một ai muốn làm bạn bè.

Này! Anh chiếm chỗ ngồi của tôi!

Trong một khu trung tâm thương mại nào đó, một người phụ nữ mặc thường phục đi ra, mái tóc dài đen nhánh, sáng bóng, dài cập thắt lưng của cô nhẹ nhàng tung bay theo mỗi nhịp bước chân, khuôn mặt tinh tế mà thanh tú, cô bị quấy ngay chính giữa đám nhân viên mặc âu phục, vừa đi vừa kí tài liệu mà thư ký đưa cho, lúc nói chuyện giọng nói chín chắn bình tĩnh: "Chuyện của công ty tạm thời giao cho Phó giám đốc giải quyết, tuần này đừng liên lạc với tôi."

"Vâng, nhưng, thứ cho tôi nhiều lời hỏi một câu, chủ tịch Trần rốt cục muốn đi đâu vậy?"

"Hẹn gặp lại vào tuần sau." Trần Thần ném chìa khóa xe thể thao cho thư ký, kéo vali du lịch, ngồi vào xe taxi đi đến sân bay.

Trần thị là một công ty vận tải quốc tế có quy mô lớn, Trần Thần là con gái một của chủ tịch tiền nhiệm, cứ theo lẽ thường mà tiếp quản việc làm ăn buôn bán của dòng họ. Cô quản lí công ty này đã bốn, năm năm, ngày nào cũng căng mắt ra nhìn máy bay bay lên rồi lại hạ xuống, cả ngày chỉ luẩn quẩn quanh đồng công việc bận rộn, cô cũng cần có một ngày nghỉ không phải lo nghĩ gì chứ.

Trước cửa sân bay.

Một chiếc xe Mercedes bỗng chốc dừng ngay lối vào, một người đàn ông trẻ tuổi đầu tóc rối bù chui ra từ ghế sau, như một con gió phi thẳng vào sân bay.

"Tiểu Thụy! Vé máy bay!" Bác tài xế vừa đuổi theo vừa hô gấp gấp, Liêu Gia Thụy quay đầu trở về chỗ bác lái xe, cầm lấy hộ chiếu chạy đi làm thủ tục lên máy bay.

"Còn hành lí nữa này!"

"Không còn thời gian đâu bác, bác quay về đi!"

Tiếng của Liêu Gia Thụy mất tăm ở khúc quanh, bác tài xế lớn tuổi chắc chắn đuổi không kịp, đành nhét vali du lịch vào cốp sau —— nào ngờ, nữ giúp việc mới tới không nghe theo yêu cầu của quản gia, bỏ điện thoại di động và ví da vào túi hộ chiếu của Liêu Gia Thụy, mà lại bỏ vào vali du lịch.

...

Liêu Gia Thụy thờ hồng học ngồi phịch xuống chỗ ngồi, bên tai truyền đến tiếng nói êm tai của tiếp viên hàng không.

"Chúc quý khách một buổi sáng an lành, chuyến bay đến đảo Phuket lần thứ XX còn 5 phút nữa sẽ cất cánh..."

Liêu Gia Thụy đắc ý cười gượng hai tiếng, tự thắt dây an toàn, lấy chân trùm đầu, tiếp tục ngủ bù.

Mà Trần Thần ngồi bên cạnh anh vẫn luôn tức giận nhìn anh chằm chằm, vì có một tên "thần ngủ" lười thôi lếch thếch chiếm mất chỗ ngồi cạnh cửa sổ của cô!

Liêu Gia Thụy ngủ mấy tiếng đồng hồ xong, ấn chuông gọi tiếp viên hàng không, xin bình nước khoáng cho tỉnh giấc.

Anh nhận lấy cái chai, đang định uống, khóe mắt bỗng thoáng thấy một ánh mắt vô cùng thiếu thân thiện đang nhìn mình chằm chằm.

"Chúng ta quen nhau à?" Anh tò mò nhìn cô gái bên cạnh.

"Xem vé máy bay của anh đi." Trần Thần hăm hăm mở miệng.

Liêu Gia Thụy mở túi hộ chiếu, thò tay sờ soạng, ngay lập tức liền ngơ ngẩn, xong đòi, ví da đâu rồi?

"Cái túi tí teo của anh là động không đáy à? Còn lật cái gì mà lật? Ngay cả tôi cũng thấy vé máy bay rồi!" Trần Thần cau mày nói.

Liêu Gia Thụy hoàn toàn tỉnh táo, vô tình nhìn thấy đồng hồ đeo tay hàng hiệu của Trần Thần, bèn vội vàng sửa sang lại đầu tóc rối bù, mỉm cười: "Hi, cô biết tôi à?"

Sao nào, anh ta lại định chiếm chỗ ngồi nữa à? Trần Thần quắc mắt nhìn anh, không nói câu nào.

Liêu Gia Thụy phẩy phẩy cổ áo: "Đây này, cô không cảm thấy tôi rất quen mắt hay sao?"

Trần Thần vẫn không thêm phản ứng.

Thấy vậy, Liêu Gia Thụy hỏi tiếp: "Cô có chơi Game Online không?"

Chỉ cần cô nói có, vậy chỉ cần nhờ vào danh tiếng tập đoàn Liêu thị của anh trong giới Game Online, cô kiểu gì cũng đã từng chơi một sản phẩm của công ty anh.

Thật bất hạnh, Trần Thần từ khi tốt nghiệp liền tiếp quản công ty, cả ngày bận rộn đến mức đầu óc choáng váng, không hề biết tí gì về công ty mới thành lập mà lại lúng độn thế giới ảo này.

Cách điểm đến còn không tới một tiếng nữa, Trần Thần không muốn nói nhảm với anh, liền lấy tạp chí ra xem.

Kỳ thực mục đích của Liêu Gia Thụy chỉ là muốn mượn cô ít tiền, để lúc máy bay hạ cánh còn liên lạc với bạn bè đã đến đảo Phuket, nhưng cô gái này lại chẳng nề mặt chút nào.

Bịch, hộ chiếu chắn ngay trước mặt tạp chí.

Anh đưa hộ chiếu ra vốn muốn nâng cao danh tiếng để vay tiền cho dễ, không ngờ, Trần Thần liền lên bầm chuông gọi tiếp viên.

Tiếp viên hàng không rào bước đến gần, ngón tay Trần Thần chỉ vào Liêu Gia Thụy: "Anh ta không chỉ chiếm chỗ ngồi của tôi, còn không ngừng quấy rầy tôi, tôi phải đổi chỗ ngồi!"

"Này, ai quấy rầy cô? Cần thận tôi kiện cô tội phi báng."

Trần Thần cười mỉa: "Bất chuyện không được gờ lại muốn hăm hại tôi?"

Thấy hành khách nữ vẻ mặt tức giận, tiếp viên hàng không chỉ còn cách mời Liêu Gia Thụy đi trước.

Tiếng ồn ào hơi lớn, khiến các hành khách khác chú ý, Liêu Gia Thụy vội vàng kéo vành mũ, néu tranh cãi tiếp chỉ còn nước nói ra chuyện vay tiền, đến lúc đó lại càng khó giải quyết, thật đúng là cầm điếu ăn hoàng liên, cả tám đời đều đen đủi!

Đến nước này, mọi việc cũng coi như là đã tạm thời giải quyết xong, chỉ là không ngờ rằng hai người lại rất có "duyên phận", hiệp hai ở phòng rửa tay cũng không ai nhường ai, Liêu Gia Thụy càng nghĩ càng tức, vì vậy rất thiếu phong độ mà đùng cò một cái.

Trần Thần cũng không phải hạng người dễ trêu chọc, thấy anh muốn vào liền nín lấy T-shirt của anh: "Đừng tưởng là tôi không trị được anh, dám khai họ tên ra đây không?"

Liêu Gia Thụy hừ hừ tức tối: "Lúc lấy hộ chiếu ra cho cô xem thì bảo tôi quấy rầy cô, bây giờ muốn biết tôi không thêm nói đấy!"

"Không dám nói thì bảo là không dám nói, vòng vo làm quái gì?"

Liêu Gia Thụy không muốn dính líu tới cô gái này thêm nữa, nhưng sau lưng truyền đến lực cản nhỏ bé, anh gơ hai tay như tư thế đầu hàng: "Được, tôi không chọc cô nữa, đại gia làm ơn buông tay được không?"

Trần Thần quan sát quần áo của anh, họa tiết trên T-shirt thì nghèo nàn, quần thụng, giày Canvans, cô không khỏi dè dặt: "Vừa nhìn anh biết ngay là loại thanh niên lêu lổng, khuyên anh một câu, đàn ông trước phải lập nghiệp mới có tư cách đi tán gái nhá, bye bye không tiễn!"

Liêu Gia Thụy liếc mắt: "Xin cô đừng tự cho mình là đúng có được không? Chỉ là lúc lên máy bay tôi vội quá quên mang bóp da và điện thoại di động, cho nên muốn mượn ít tiền của cô, thật ra chỉ là một chuyện quá đơn giản, cô hôm nay cho tôi mượn bao nhiêu hôm sau tôi trả lại gấp mười!"

"Ồ ồ! Hóa ra là vậy à?" Trần Thần rút ra một xấp tiền quơ quơ, "Bỏn cô nương dù có tiền cũng không cho anh mượn."

Nhìn cô rời đi với bộ dạng dù trái đất có tách làm đôi cũng không đổi ý, Liêu Gia Thụy chẳng còn biết nói gì.

Nếu không phải anh đang vội đi tham gia lễ cưới của bạn, anh cũng không gấp đến nỗi phải đi mượn tiền người lạ thế này!

Bạn đang đọc truyện *Khi Mùa Xuân Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Báo ứng luôn

Liêu Gia Thụy làm xong thủ tục hạ cánh mà người lại chẳng có xu nào, đành trốn trong góc phòng khó chịu.

Còn hai tiếng nữa là đến hôn lễ, không phải không thể xin giúp đỡ từ bên phục vụ hành khách, chẳng qua anh cũng xem như là người có máu mặt, Thái Lan là thắng địa du lịch của người Hoa, luôn luôn có phóng viên qua lại, ngộ nhờ chụp được bộ dáng thảm hại của anh lúc này, lại thêm một cái tít giật gân, anh làm sao mà sống?

Đúng lúc này, trong đại sảnh yên tĩnh truyền tới tiếng chất vấn gấp gáp, anh nghe thấy tiếng bèn ngoảnh lại, chỉ thấy một phụ nữ châu Á đang hỏi cái vali du lịch chẳng biết đi đâu mất của cô bằng tiếng Anh lưu loát, còn không phải là cái vị đại gia tình cờ gặp trên máy bay sao?

Ha ha, ở ác gặp ác mà, Liêu Gia Thụy hả giận cong khóe môi.

Trần Thần liếc qua thấy Liêu Gia Thụy đang cười xấu xa, lẩm bầm một câu: "Đồ xui xẻo."

Liêu Gia Thụy chẳng sao cả, rảo bước lại gần xem.

"Tránh xa tôi ra!" Trần Thần không nhịn được nói.

"Sân bay nhà cô xây chắc?" Dù sao anh tạm thời cũng không đi được, không bằng chọc tức cô.

Thấy anh như vậy, Trần Thần lại càng cuống, càng không muốn phí thời gian chờ đợi cái việc ngu ngốc mà người ta gọi là giám sát và điều tra, nên mở vali ngay tại chỗ.

Chết tiệt! Cô đáng ra không nên bỏ bản kế hoạch quan trọng vào trong vali.

Mở nắp vali ra, trong đó có rất nhiều bikini cùng một tập chân dung.

Cô mở tập chân dung ra, thấy một hàng chữ nhỏ, tự lẩm bầm, Viên Lệ Lệ chụp tháng X năm XX.

"Ồ, ra là vali của Viên Lệ Lệ." Liêu Gia Thụy hiểu ra, nói.

Gọi quen miệng như thế chắc chắn là người quen? Trần Thần chột nhìn về phía anh: "Thật tốt quá, anh biết cô ấy?!"

Liêu Gia Thụy nhìn về mặt vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc của cô, không khỏi nghĩ thầm, bà cô này mới về từ sao Hỏa à? Viên Lệ Lệ là minh tinh đang nổi mà, cô ta vậy mà lại không biết?

Không đợi anh giải thích, Trần Thần cứ như sợ anh chạy mất, nắm lấy chéo áo của anh nói: "Giúp tôi đổi lại vali ngay, bỏ cô nương chắc chắn sẽ không bạc đãi anh. Mau, gọi điện thoại cho cô ấy đi."

Điện thoại di động đập vào lòng bàn tay của anh, Liêu Gia Thụy nuốt ngay sự thật xuống: "Gọi thì gọi được, nhưng nói trước. tôi không mang theo điện thoại, không có số liên lạc của ai cả, phải gọi về nước, rồi mới..."

"Không cần tiền điện thoại thay tôi, tôi chỉ cần hiệu suất."

"..." Liêu Gia Thụy đầu tiên gọi cho thư ký, tiếng nói hạ xuống tám độ, oai phong nói, "Ngay lập tức liên lạc với Lý Hiểu Vĩ, nói cho cậu ấy biết tôi sẽ tới kịp giờ hôn lễ, sau đó chuyển hơn mười vạn sang đây, số tài khoản là..." Anh nhìn Trần Thần, "Số tài khoản bao nhiêu?"

Trần Thần đang như ngồi trên đồng lửa, anh lại còn đi giải quyết rắc rối của mình trước? Cô giành lại di động, đưa ra thêm lợi ích: "Chỉ cần anh giúp tôi đổi lại vali, chi phí anh ăn uống chơi đùa tôi bao hết!"

"Mạnh miệng quá nhỉ, tôi chi tiêu nhiều lắm đấy."

"Anh dám tiêu thì tôi dám trả."

Bản kế hoạch kia là buôn bán cơ mật, không phải chuyện đùa.

Liêu Gia Thụy nhớ tới bộ dáng kiều ngạo của cô trên máy bay, vì vậy bắt chước giọng điệu của cô: "Bản thiếu gia dù có thể liên lạc với Viên Lệ Lệ, cũng không thêm giúp cô."

Anh thấy cô khóc không ra nước mắt, trong lòng thư thái hẳn, nhưng vấn đề bây giờ là... không có tiền thuê du thuyền, anh lên đảo kiểu gì đây?!

Bạn đang đọc truyện *Khi Mưa Xuân Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Danh dự của kẻ không có tiền

Đảo Phuket gần xích đạo, cảnh vật tuy đẹp nhưng mặt trời ngày hè nóng không chịu nổi, Liêu Gia Thụy lúc nào cũng ngồi trong phòng điều hòa công tác còn chưa đi xa được một cây số đã không chịu được.

Một lon nước ướp lạnh đưa tới trước mắt anh.

"Vừa rồi là do tôi không phải, mời anh uống này." Trần Thần nghiêng đầu cười già lả.

"Hừ!" Liêu Gia Thụy giật nắp lon ra, woa, quá mát!

Trần Thần nghiêng răng nghiêng lợi, lại bám theo đít anh: "Anh đi đâu, tôi đưa anh đi?"

"Ngán vạn lần xin đừng, kéo lại nói xấu tôi quá rầy cô."

"Tôi lần đầu một mình du lịch nước ngoài, vẫn chưa quen, khó tránh khỏi đa nghi."

"Lần đầu tiên? Nhìn chẳng giống vậy."

Trần Thần giả vờ lạnh lẽo gạt đầu, ra nước ngoài ký hợp đồng với một đám nhân viên chắc chắn không thể coi là du lịch: "Cho nên xin anh giúp tôi một chút."

"Bảo mặc kệ là mặc kệ, không thấy tôi đang bận sao?"

"Bạn đi bộ sao?"

"..." Liêu Gia Thụy ho khan, "Cô cứ dính lấy tôi làm gì? Tên họ hành khách cầm nhầm vali tôi cũng đã nói cho cô rồi, cô bảo công ty hàng không giúp cô tra phương thức liên lạc của người ta không phải xong chuyện?"

Trần Thần lặng lẽ xiết nắm tay, nói nhảm! Cô còn không biết tra sao? Nhưng số liên lạc người kia để lại căn bản là không gọi được!

"Chắc, đừng có đi cùng tôi."

"Chúng ta đều là người Trung Hoa."

"Đừng ở đây đông dài nữa, tôi với cô không cùng quốc gia."

"Nếu anh là nhân viên của tôi, tôi nhất định phải hành hạ anh đến chết!" Trần Thần nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nếu cô là nhân viên của tôi, ngay cả kiếp sau của cô tôi cũng hành hạ đến chết."

Hai người nhìn nhau, lại không ai bảo ai đều cảm thấy nội dung tán gẫu vô cùng hoang đường, cứ như thể anh (cô) là giám đốc công ty nào đó vậy.

Ngành du lịch là trọng điểm kinh tế của Thái Lan, lương của mọi người cơ bản đều từ tiền boa mà ra, nhưng lại không đem lại áp lực quá lớn cho khách du lịch, bởi vì một nhân dân tệ đổi năm baht Thái, mỗi lần phục vụ trả năm baht Thái là được.

Đến Thái Lan du lịch sở dĩ cảm thấy thả lỏng, là bởi vì bạn sẽ phát hiện nơi đây là một thế giới không hề liên quan đến hiệu suất một chút nào, nếu như đi 7-11 mua đồ, rõ ràng không có mấy người xếp hàng, lại vẫn phải chờ mười phút đồng hồ mới có thể thanh toán, mà mọi người ở đây đều từ tốn, di chuyển chậm rãi, mặc kệ bạn có nóng lòng đến mức nào, người ta đều có thể lộ ra một hàm răng trắng bóng dưới ánh mặt trời, sau đó nói với bạn bằng tiếng Anh - Thái: "Don't worry."

Đương nhiên, nổi danh nhất Thái Lan tất nhiên là buổi trình diễn của người chuyển giới, mà người chuyển giới lại rất dễ nhận ra, bởi vì phụ nữ Thái Lan đều cao cỡ 159 cm, nên cứ "cô gái" nào cao hơn 168 cm thì 99,9% là chuyển giới.

Trần Thần nhìn quanh một nhóm chuyển giới khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, giọng nói trầm trầm, cô mới đến nên không khỏi cảm thấy mới lạ: "Anh hình như hay đến đây, tôi đi chỗ nào xem thì ổn ổn đây?"

Liêu Gia Thụy cuối cùng cũng không thể kháng cự nổi hấp dẫn, dưới sự đeo bám của cô trèo vào taxi mở điều hòa thật to, anh ngửa người ra ghế dựa lười biếng nói, "Mặc dù cô rất ấy ấy, nhưng cũng đã giúp tôi giải quyết vấn đề không nhỏ, cho tôi số điện thoại của cô, khi nào về tôi trả cô tiền."

Trần Thần lườm một cái: "Tôi đưa anh lên đảo không phải vì thấy anh đáng thương, mà là muốn thông qua cách giao dịch này mau chóng đổi lại vali du lịch, đừng để tôi nhắc lại lần nữa."

Cô mới đáng thương! Cả xóm nhà cô đều đáng thương!

"Cô theo tôi lên đảo làm cái gì? Người ta lại không mời cô." Liêu Gia Thụy hừ nhẹ một tiếng.

Trần Thần nói nghiêm túc: "Cho nên vì để ngừa anh tạo phiền phức không đáng có, xin giúp tôi liên lạc với Viên Lệ Lệ ngay."

Về mặt Liêu Gia Thụy cứng nhắc, kể ra anh chỉ muốn tham gia hôn lễ mà chú rể Lý Hiểu Vĩ là bạn thân của anh, cô dâu là mỹ nữ Thái Lan, cho nên đây là hôn lễ kết hợp văn hóa Trung - Thái, hôn lễ long trọng mang tính gia đình. Mà Liêu Gia Thụy thân là phù rể, đến trễ chắc chắn không thể tha thứ.

Aiz, thôi thôi, một đồng tiền lúc cấp bách cũng khiến anh hùng chết, trước cứ lên được đảo rồi hẵng tính.

Bạn đang đọc truyện *Khi Mưa Xuân Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hôn lễ

Du thuyền lướt qua mặt biển gợn sóng, bọt sóng trắng xóa tản ra khắp nơi, Trần Thần liếm môi một cái, mặn đến phát đắng.

"Sao không thấy cá heo nhỉ?" Cô tò mò hỏi.

"Ngư dân cũng không muốn nhìn thấy cá heo, bởi vì cá heo càng đông thì báo hiệu sẽ có gió to sóng lớn. Hơn nữa, đừng để cho nước biển bám vào da, dưới ánh nắng gay gắt lại dính thêm nước biển sẽ tạo thành vết thương do phơi nắng." Liêu Gia Thụy nhắc nhở.

Trần Thần vội vàng ngồi vào giữa du thuyền, nhìn Liêu Gia Thụy, gió biển thổi tóc anh rối bù, nhìn vẻ mặt như ưu sầu.

"Anh không cần phải giới thiệu tôi với cô dâu chú rể đâu." Cô tự nhận là hiểu ý người.

Ai rảnh mà đi giới thiệu cô? Liêu Gia Thụy đang lo vụ tiền lì xì.

"Cô có bao nhiêu tiền mặt?" Anh mất tự nhiên hỏi.

Trần Thần rút ví ra đếm: "Trả phí thuê thuyền, còn thừa một nghìn USD."

Liêu Gia Thụy đầu tranh hồi lâu, sau đó làm một việc bí hiểm nhất trong đời, tháo khuyên tai kim cương đưa cho cô, ý định quá rõ ràng.

Trần Thần đương nhiên biết phân biệt kim cương thật giả, nhưng: "Cái này cũng không đến một nghìn đâu."

"Trước thế chấp cho cô."

Người mù cũng biết đồ trang sức hiệu này cũng không rẻ, Liêu Gia Thụy hiểu rõ cô cố ý, đổi cách chế giễu sự nghèo túng của anh thôi.

Trần Thần cất khuyên tai xong, vui vẻ đưa tiền cho anh.

"Cô cũng không ngọc, tôi muốn viết giấy nợ." Liêu Gia Thụy chán nản nói.

Trần Thần liếc anh một cái: "Giúp tôi liên lạc với Viên Lệ Lệ sẽ trả anh luôn."

Liêu Gia Thụy tay nâng tiền mặt, cười giấu đầu lòi đuôi: "Gần cấp bờ, tiền lì xì cũng nằm trong tay, không ngại nói thật cho cô biết, không chỉ tôi biết Viên Lệ Lệ, rất nhiều người cũng biết cô ấy, hai năm qua cô không xem tivi sao?"

Về mặt Trần Thần biến đổi, vốn định đứng dậy đoạt lại tiền, nhưng thân tàu lắc lư, khiến cô ngã trái ngã phải không thể nào tới gần Liêu Gia Thụy.

"Anh đùa tôi đúng không? Được, xem tôi phá hoại đám cưới của bạn anh đây này!" Cô nhảy xuống thuyền trước tiên, nhận vòng hoa mà mỹ nữ Thái Lan đón khách nhiệt tình dâng tặng, đặt nó trên bờ cát, tiện thể phía dưới vẽ hai cái giá đỡ, giữa vòng hoa lại viết lên bốn chữ to đùng —— "Chết không hết

tội!"

"Này, cô đừng làm bừa!" Liêu Gia Thụy ngay lập tức đuổi theo cô, lại bị chú rể Lý Hiểu Vĩ níu lại dạy bảo, "Xem bây giờ là mấy giờ rồi! Mau cùng mình đi đổi trang phục đi!"

Liêu Gia Thụy nhìn theo bóng dáng điên cuồng của Trần Thần, run lập cập, cô gái kia thật giống như máy bay chiến đấu.

Thái Lan là đất nước theo Phật giáo, lối kiến trúc nổi bật sắc xanh vàng rực rỡ, trên trang sức lộ ra màu sắc tôn giáo thần bí. Hôn lễ theo kiểu Thái lúc tiến hành phải đội vòng song hỷ bằng vải mỏng, nghi lễ vẩy nước, lạy tổ tiên thần linh, vân vân... Cô dâu chú rể mặc đồ cưới màu vàng của dân tộc Thái, quỳ gối trước mặt hai vị sư, thành kính cầu phúc. Giản lược lại không mất đi sự long trọng.

Trần Thần vốn tưởng là đám cưới theo kiểu Tây u, không ngờ toàn bộ đều chỉ có nghiêm trang và thiêng liêng.

Nhập gia tùy tục, cô được sắp xếp bên bạn bè nhà trai, đành chấp hai tay trước ngực tĩnh tâm dự lễ.

Lén lút nhìn Liêu Gia Thụy, thay trang phục làm tóc xong, tên kia vậy mà cũng giống người ra phết...

Liêu Gia Thụy không có tâm trạng đâu mà chăm sóc cô dâu chú rể, chỉ ném cho cô một ánh mắt cầu xin, hôn nhân là đại sự cả đời, cô làm ơn đừng phá hỏng!

Nghi lễ kết thúc, Lý Hiểu Vĩ vẫn làm bộ nghiêm chỉnh rất cục bộ "đánh hồi nguyên hình", ôm cổ bạn tốt, tò mò hỏi: "Cô gái xinh xắn bên trong là cậu mang tới à?" Nói xong, anh ta phát tay với Trần Thần một cái.

Trần Thần phóng khoáng tiến lên: "Chúc mừng, theo phép tắc đáng ra phải đưa quà chúc mừng, nhưng tiền của tôi đều bị phũ rẻ của anh cướp sách ròi."

Lý Hiểu Vĩ ngơ ngẩn: "Tiểu Thụy, ban nãy tiền lì xì cậu cứ cố nhét cho mình bóí đâu ra vậy?"

Liêu Gia Thụy sợ bạn thân định trả lại tiền, choàng tay ôm lấy bả vai Trần Thần: "Ha ha, cô ấy nói đùa thôi, quên chưa giới thiệu, đây là bạn gái của mình."

"Hả? Thế mà không nói sớm! Xin chào xin chào..."

"Chút nữa nói tiếp, tình yêu của mình bị cảm nắng!" Liêu Gia Thụy xoay người trong chớp mắt, che miệng Trần Thần đi về phía phòng khách.

Muốn giết người diệt khẩu sao?! Trần Thần ra sức giả vờ, Liêu Gia Thụy chắc chắn không cho cô chạy đi nói hươu nói vượn, thế nên vác cô lên vai, rời khỏi những con mắt đang nhìn chằm chằm.

Đương nhiên, vì hạn chế toàn bộ hành động của cô mà sau lưng anh bị cô cào đến chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Mưa Xuân Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đêm pháo hoa

Hôn lễ kéo dài đến chạng vạng còn chưa xong, gió biển thổi hiu hiu, múa hát tung bừng, đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Trần Thần nằm trên giường nhìn pháo bông rực rỡ, sao lại yên lặng như thế ấy hả? Bởi vì người kia vậy mà lại dám trói gô cô vào giường!

Đây là bắt cóc! Thù này không báo, thế không làm người!

.... Đói thật đấy.

Cửa phòng kẹt một tiếng mở ra.

Trần Thần đang định chửi ầm lên, lại lập tức đổi ý tới vali du lịch trong tay Liêu Gia Thụy.

Không sai, cái vali du lịch này mới là của cô!

Liêu Gia Thụy lê lét hai chân mệt mỏi tới bên giường, cởi trói cho cô.

Trần Thần nhảy dựng lên, đầu tiên đá anh một hồi, sau đó mở vali kiểm tra đồ đạc, may quá không mất thứ gì.

"Anh không phải nói người ta là diễn viên sao? Anh tìm người ta kiểu gì vậy?"

Liêu Gia Thụy chậm rãi xoa xoa ngực bị đau, tham dự một hôn lễ còn bận rộn hơn công tác, trước liên hệ về nước tìm công ty ký hợp đồng với Viên Lệ Lệ, lại lấy lý do làm phát ngôn viên cho trò chơi rồi liên lạc với Viên Lệ Lệ, sau khi liên lạc, mới biết được cô ấy hạ cánh ở đảo Phuket xong cũng không dừng lại, mà ngồi xe chuyên dụng của đoàn làm phim chạy khắp Malaysia ghi hình.

Bởi vậy, rờn rã tám tiếng đồng hồ, Liêu Gia Thụy vừa ngồi thuyền lại vừa đổi xe, rốt cục cũng đổi được vali du lịch cho Trần Thần.

"Tôi làm xong lời hứa của tôi rồi, hai chúng ta không ai nợ ai." Anh xoay người rời đi.

Trần Thần thấy anh như vậy, gấp giọng gọi lại: "Tiền mặt đều cho anh, ở đây lại chỉ dùng tiền mặt, tôi không có tiền ăn."

"Tôi có thể dẫn cô đi ăn, nhưng cô không được nói linh tinh." Anh nhìn qua rất mệt mỏi, Trần Thần bây giờ tâm tình rất tốt, im lặng gật đầu.

Bãi biển, hoa quả tươi, thức ăn ngon, nhạc cao ghế dựa lên, lắng nghe sóng biển ngâm xướng, đây mới là cuộc sống chứ.

"Anh làm gì?" Trần Thần hút nước dừa mát lạnh.

"Game Online, chính là..."

"Tôi biết rồi, Liên Liên Khán*, đúng không?"

*Liên Liên Khán: trò chơi trên máy tính, tìm hai hình giống nhau.

"..." Được rồi, ngoài mấy GO lớn, quả thực cũng có mấy game nhỏ nhỏ.

"Vậy còn cô?" Liêu Gia Thụy hỏi.

"Vận tải, chính là..."

"Hiểu rồi hiểu rồi, hóa ra cô là nhân viên chuyển phát bưu phẩm"

"..." Khụ khụ, vận tải quốc tế không nhận mấy món vặt vãnh, nhưng tôn chỉ là nhanh chóng, khẩn cấp.

"Ồ kia, vợ chồng son cùng ở một chỗ lãng mạn chưa này!" Lý Hiểu Vĩ nhô ra, "Mau lên Tiểu Thụy, Tiểu Thần, cùng bắn pháo bông nào."

Thình thịch khó chối, Trần Thần đã đồng ý mà Liêu Gia Thụy cũng không muốn phá đám, nên mọi người đều đi đến khu pháo bông.

Liêu Gia Thụy gan lớn, đốt liền một lúc mấy chục cái pháo hoa lớn.

Bùm! Bùm! Bùm!

Pháo hoa lộng lẫy muôn màu xuyên qua cả tầng trời, rực rỡ như gấm, thật là sa hoa.

Trần Thần không nhớ đã bao lâu không được ngắm pháo hoa gần như bây giờ, mặc dù mùi lưu huỳnh gay mũi lan tràn khắp nơi, nhưng lại không chống cự nổi sự vui sướng từ tận sâu trong đáy lòng, cứ như được trở lại thời thơ ấu vô tư lự, như đứa bé vui mừng nhảy nhót trên đôi chân trần.

Lý Hiểu Vĩ tới bên cạnh Trần Thần, cảm khái: "Thật ra thì trước khi hai người tới, thư ký của Tiểu Thụy len lén gọi điện cho tôi một lần, nói nó vì đến tham gia hôn lễ của tôi, tăng ca đây tiền độ bận rộn đến mức hai ngày không ngủ, nói thật, để người bận rộn như nó tham gia hôn lễ thật sự là rất gượng ép, nhưng là bạn thân nhất của tôi, tôi kết hôn mà không có nó thì lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, hôm nay thấy nó đến đúng lúc tham dự tôi mừng suýt phát khóc, sau này cơ hội gặp nhau có lẽ sẽ còn ít hơn, cô là bạn gái đầu tiên của Tiểu Thụy, đủ để chứng minh trong lòng nó cô quan trọng hơn công việc nhiều, cho nên tôi chỉ có thể nhờ cô chăm sóc sức khỏe nó cho chu đáo thôi."

Cùng nhìn lại, ánh sáng chói lọi làm nổi bật khuôn mặt cười tươi rói của Liêu Gia Thụy, Trần Thần nhớ lại Liêu Gia Thụy vừa lên máy bay đã trùm đầu ngủ khi, anh rõ ràng một muốn chết lại quên mang tiền theo, nhưng lại sợ bạn thân nhận ra chút mảy may khác thường, tình bạn của họ thật là khiến người khác ngưỡng mộ.

Hơn nữa, cho dù anh có hành động quá phận với cô đến cỡ nào, nhưng cũng đã trăm cay nghìn đắng tìm lại bản kế hoạch quan trọng giúp cô, Trần Thần không khỏi cười rộ lên.

Thật mong cô cũng có một người bạn tốt như Liêu Gia Thụy.

Cô đang nghĩ ngợi, Liêu Gia Thụy dờ hơi lên kéo cô chạy vào ngay giữa đám pháo hoa, tiếng nổ như sấm, ánh sáng rực rỡ cao vút, cô sợ đến mức trốn sau lưng Liêu Gia Thụy kêu the the.

Oh no! Bạn bè độc địa như thế này thì không thể chấp nhận được!

Bạn đang đọc truyện *Khi Mưa Xuân Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tìm người này, tôi muốn thuê anh ấy

Một tuần sau, Trần Thần nghỉ phép xong đúng lúc trở về tham gia hội nghị ban giám đốc.

Hội nghị kết thúc, cô đưa một dãy số điện thoại cho thư ký, liên lạc với Liêu Gia Thụy, bộ kỹ thuật của công ty cam đoan lương cao.

Nhớ lấy, không được lấy thân phận của cô mời Liêu Gia Thụy, tự xưng bên nhân sự là được.

Ngày thứ hai của hôn lễ, Liêu Gia Thụy lại vội vã trở về nước, nói cái gì mà GO mới có vấn đề, anh phải trở về ngay lập tức.

"Liên Liên Khán" thì lấy đâu ra bug lớn quái gì? Đúng là chuyện bé xé ra to.

Chỉ trong giây lát, thư ký bối rối quay lại.

"Chủ tịch Trần, ngài bảo tôi liên lạc với vị tiền sinh kia... chẳng lẽ là Liêu Gia Thụy của công ty trách nhiệm hữu hạn Internet Thiên Hồng sao? Người ngài định cướp thật là Liêu Gia Thụy sao?"

"Đúng rồi, anh ấy đúng tên là Liêu Gia Thụy, thiết kế game cho một công ty Internet, sao vậy?"

Thư ký vừa mới gọi số công tác của Liêu Gia Thụy, anh đang vội, nên để thư ký của anh chịu trách nhiệm nghe máy.

Người ta vừa nhắc máy đã nói, Liêu tổng giám đốc tạm thời không nghe máy được, có việc xin cứ nói.

Giời ơi, chủ tịch Trần rốt cục đang nghĩ cái gì vậy? Lại còn muốn thuê ông chủ của công ty internet sang đây làm kỹ thuật viên thiết kế website nhỏ bé?! Có biết giá trị của người ta đã quá mười vạn rồi hay không vậy?!

Trần Thần thấy thư ký ấp úng không nói, lấy lại dãy số tự mình gọi, nhưng đường dây lại đang bận.

"Vẫn còn bận, nói chung cô mau liên lạc với anh ấy, bảo anh sang đây gặp tôi, ra ngoài làm việc tiếp đi." Trần Thần dương tay ý bảo đừng lên tiếng, mở báo cáo công tác ra, chỉ cần bắt đầu làm việc thì cô rất khó dừng lại.

Lúc nghỉ trưa.

Mấy ngón tay Liêu Gia Thụy đang gõ trên bàn chợt dừng lại: "Công ty chúng ta và công ty trách nhiệm hữu hạn vận tải quốc tế có hợp tác gì sao?"

Thư ký chịu trách nhiệm nghe điện thoại báo cáo: "Cuộc gọi đúng là hơi kì lạ, bên kia tự xưng mình là người bên bộ nhân sự của vận tải quốc tế Trần thị, cô ta nói có chuyện quan trọng muốn trao đổi ngay trước mặt ngài."

"Bên, nhân, sự? Tôi có cái gì mà nói với phòng nhân sự của công ty khác chứ?"

Lúc này điện thoại di động lại vang lên lần nữa, Liêu Gia Thụy tiện tay nhắc máy.

"Liêu Gia Thụy, anh làm giá quá nhì! Không phải anh mượn tiền tôi sao?!"

Hự, hóa ra là nhân viên chuyển phát bưu phẩm.

"..." Anh vội vàng che loa đi lên sân thượng, "Cô đã về từ Thái Lan rồi cơ à? Sao lại tức giận như vậy."

"Nói nhảm, tôi lại không tức được sao? Thư ký của tôi gọi cho anh mấy cuộc rồi anh nói xem! Anh có còn cần cái khuyên tai rôm của anh nữa không? Không tôi đi bán lấy tiền!"

"Đừng cần chứ, cô đưa địa chỉ cho tôi, tôi lập tức gọi người đi..."

"Gọi gọi cái gì, anh không phải chỉ làm thiết kế game thôi sao, sao lại bận như vậy? Tôi bận đến mức nào nói ra chỉ sợ hù chết anh, tóm lại một câu, anh phải tự mình tới lấy!" Píp một tiếng, Trần Thần đập máy.

Liêu Gia Thụy nhìn lịch trình đầy ngập, hình như, nhân viên chuyển phát nhanh cho cả thành phố đúng là rất bận.

Anh vừa gọi lại vào di động của Trần Thần, vừa ra lệnh cho thư ký chuẩn bị xe: "Cô ăn trưa chưa?"

"Chưa! Tức cũng đủ no rồi!" Trần Thần tức giận hừ hừ.

"Tôi mời cô, chúng ta gặp nhau ở XX?"

"Chỉ đi ăn thôi à?"

"Xem phim?"

"Thế còn được."

Nói chuyện xong, Liêu Gia Thụy bỏ việc nhanh nhẹn rời đi, cũng báo cho thư ký biết, lịch trình hôm nay hoãn hết.

Còn phòng nhân sự của công ty vận tải quốc tế gì gì đó, ngày mai giải quyết sau.

Bên kia.

Thư ký đuổi theo sát bước chân của Trần Thần: "Chủ tịch ngài đi đâu? Hai giờ chiều có một cuộc họp ký hợp đồng quan trọng."

Trần Thần không che giấu được tâm trạng vui vẻ: "Đương nhiên tôi vẫn đang nghỉ phép, bên này nhờ cô hết đây."

Nhờ cô? Thư ký ngơ ngẩn nhìn theo, chủ tịch Trần sau khi nghỉ phép về hình như thân thiện hơn hẳn?

Bạn đang đọc truyện *Khi Mưa Xuân Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kết

Hai người lúc nào cũng ngầm hiểu không muốn nói toạc hết ra, dường như sợ mất đi điều gì đó, mỗi người đều đỗ xe cách nhà hàng một cây số, đi bộ đến gần.

Nhưng vì đang lúc làm việc, anh cũng không mặc T-shirt, quần đùi, cô cũng không mặc váy dây, dép đi biển, nam âu phục giày da nho nhã chín chắn, nữ xinh đẹp trang nhã phóng khoáng lại hợp một.

Nhìn nhau, vừa bờ ngỡ lại có chút ngạc nhiên.

"Người chuyển phát nhanh ăn mặc như thế này? Chắc không phải vì tới gặp tôi nên cố ý làm đom đóm chứ?"

"Đúng rồi đấy, sao lại không biết ngược mà mặc đồng phục của nhân viên chuyển phát nhanh để đi gặp anh."

Liêu Gia Thụy cười không nói gì, rất có phong độ kéo ghế ra giúp cô.

Vậy mà, còn chưa gọi món ăn, điện thoại di động của bọn họ đã lại vang lên.

Không nhận, lại gọi, nhận, sẽ chẳng bao giờ hết.

Nhịp điệu của thành phố lớn nhanh như vậy đấy, thật nhớ bãi cát, ánh mặt trời và hòn đảo bị tắc nghẽn thông tin liêc lạc kia ghê.

"Tôi không đủ dũng cảm để tắt điện thoại di động, vì mỗi một cuộc đều là một đồng tiền, tôi thấy anh cũng vậy, không bằng, chúng ta để người kia quyết?" Trần Thần cắn răng giậm chân một cái, đẩy điện thoại di động ra trước mặt Liêu Gia Thụy.

Liêu Gia Thụy vẫn theo bản năng che màn hình di động đi.

Trần Thần nhướn mi, thừa dịp anh không chú ý, với tay cướp luôn di động.

Rất nhanh, bức ảnh chụp chung nhìn vô cùng thảm hại đập thẳng vào mắt.

Trần Thần vẫn còn nhớ như in cảnh tượng này, lúc đó mới sáu giờ sáng, Liêu Gia Thụy nửa mê nửa tỉnh ngồi lên du thuyền về sân bay, Trần Thần nhìn thì có vẻ như đi về cùng hắn, nhưng thật ra là đi nhờ xe về thành phố hưởng thụ mát-xa với xem buổi trình diễn của người chuyển giới. Cô mơ mơ màng màng leo lên thuyền, Liêu Gia Thụy đưa tay kéo, sóng biển vỗ vào, Trần Thần loạng choạng hai bước ngã vào trong ngực Liêu Gia Thụy.

Đúng lúc này, Lý Hiểu Vĩ dùng máy ảnh chụp lại bức ảnh này.

Bây giờ nghĩ lại, nếu không có Liêu Gia Thụy đỡ cô, chắc chắn đã ngã bầm dập mặt mũi rồi.

"Xấu chết!" Cô đỏ mặt nói.

"Đừng xóa." Liêu Gia Thụy khẩn cấp giữ lại mu bàn tay của cô.

Trần Thần như bị điện giật đơ người, trái tim nhảy bình bịch.

"Không bằng... cô bỏ việc chuyển phát nhanh kia đi, đến công ty tôi làm?" Như thế anh mỗi ngày đều có thể gặp Trần Thần, hưởng chi cô làm việc có hiệu quả lại rất độc lập, nhất định không phải kẻ vô dụng.

Trần Thần cười xì một tiếng: "Tôi mới không thèm đi, anh đã nói, nếu như tôi là nhân viên của anh, ngay cả kiếp sau của tôi anh cũng hành hạ đến chết."

"Đùa thôi, và lại bị hành hạ vẫn là tôi."

"Cho nên tôi không hợp làm nhân viên của anh đâu." Trần Thần một tay đặt trên bàn, nháy mắt dí dỏm, "Bên kỹ thuật của công ty tôi đang thiếu một người có kinh nghiệm, anh tới không?"

Như vậy, cô có thể giả vờ máy tính bị hỏng để gặp anh hàng ngày,

Liêu Gia Thụy nhìn cô cười mà như không, ngồi cùng hàng ghế với cô, lấy ra một tờ chi phiếu, vừa chỉ chỉ vánh tai: "Nếu như cô đeo khuyên tai giúp tôi, tôi có thể cân nhắc xem sao."

"Sao phải để ý cái khuyên tai này như vậy? Có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Cô cẩn thận đeo giúp anh.

"Bởi vì khuyên tai này, là tôi chuộc về từ tay bạn gái trước kia."

Trần Thần khẽ khép trông mắt ngượng ngừng lại, cười tươi như hoa.

"Cuối tuần nếu có thời gian, nấu canh cho anh ăn."

"Nếu không có thời gian, ăn khuya cùng nhau."

"Ăn điểm tâm cũng được."

"Nói rồi đấy nhé."

Công việc của bọn họ vẫn bận bịu trách nhiệm như cũ, nhưng bận rộn mấy cũng có nhín chút thời gian yêu đương, bởi vì thế gian này nào có công việc nào có thể hấp dẫn hơn tình yêu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Mưa Xuân Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.